

Żądania wnoszącego odwołanie

- i) Uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w której obniżono w nim kwotę podstawową grzywny nałożonej na SLM stwierdzając że w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono okoliczności iż w przypadku jednej części naruszenia SLM nie uczestniczyła w zewnętrznym aspekcie Club Italia;
- ii) uchylenie zaskarżonego wyroku w części, w której obniża kwotę grzywny nałożonej na SLM do 1,956 mln EUR, anulując równocześnie grzywnę nałożoną na SLM solidarnie z Ori Martin;
- (iii) w ramach wykonywania nieograniczonej kompetencji do orzekania, ponowne obliczenie kwoty grzywny wymagającej nałożenia, zgodnie z żądaniem Komisji
- iv) obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne błędnie uznając, że kwota podstawowa grzywny nałożonej w zaskarżonej decyzji na SLM wynosiła 19,8 mln EUR a nie 15,965 mln jak stwierdzono w drugiej decyzji sprostowującej, z których 14 mln EUR solidarnie z Ori Martin.

Sąd naruszył prawo stosując przepisy dotyczące odpowiedzialności solidarnej w zakresie grzywien i obliczania maksymalnego limitu wynoszącego 10 %, określając ostateczną wysokość grzywny, za którą odpowiedzialna jest SLM na 1,956 mln EUR zgodnie z limitem 10 % obrotu światowego uzyskanego przez SLM w danym roku, o którym mowa w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾. W niniejszej sprawie wyrok powinien być wskazywać, że SLM była obowiązana do zapłaty nie tylko 1,956 mln EUR indywidualnie, lecz także dodatkowych 13,3 mln EUR solidarnie z Ori Martin. Obliczanie maksymalnych limitów powinno było bowiem odbyć się oddzielnie, a mianowicie indywidualnie dla SLM w odniesieniu do okresu uczestnictwa w naruszeniu, podczas którego spółka ta nie była kontrolowana przez Ori Martin (limit maksymalny dotyczący światowych obrotów SLM) oraz solidarnie dla SLM z Ori Martin w odniesieniu do okresu podczas, którego spółka dominująca sprawowała kontrolę nad spółką zależną (maksymalny limit dotyczący światowych obrotów Ori Martin, który w niniejszej sprawie nie został osiągnięty).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 7 października 2015 r. – Gert Folk

(Sprawa C-529/15)

(2015/C 406/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gert Folk

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2004/35/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu, Dz.U. L 143 z dnia 30 kwietnia 2004 r., s. 56, zmieniona dyrektywą 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r., Dz.U. L 102 z dnia 11 kwietnia 2006 r., s. 15 oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., Dz.U. L 140 z dnia 5 czerwca 2009 r., s. 114 (zwana dalej „dyrektywą w sprawie odpowiedzialności za szkody w środowisku”) znajduje także zastosowanie do szkód, które wprawdzie występują jeszcze po dacie wskazanej w art. 19 ust. 1 dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za szkody w środowisku, jednakże wynikają z działania instalacji (elektrowni wodnej), na którą udzielono pozwolenia i którą oddano do eksploatacji przed tą datą, a występujące szkody objęte są pozwoleniem wodnoprawnym?
- 2) Czy dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za szkody w środowisku, a w szczególności jej art. 12 i 13, stoją na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który uniemożliwia uprawnionemu do rybactwa przeprowadzenie postępowania odwoławczego w rozumieniu art. 13 dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za szkody w środowisku w odniesieniu do szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. b) tej dyrektywy?
- 3) Czy dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za szkody w środowisku, a w szczególności jej art. 2 pkt 1 lit. b) stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który wyłącza z pojęcia „szkody wyrządzonej środowisku naturalnemu” szkody mające znaczący negatywny wpływ na ekologiczny, chemiczny lub ilościowy stan lub ekologiczny potencjał danych wód, jeżeli szkody te są objęte pozwoleniem udzielonym na podstawie przepisu ustawy krajowej?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

Czy w wypadkach, w których przy udzielaniu pozwolenia na podstawie przepisów krajowych nie zbadano wymogów wynikających z art. 4 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE (lub też wynikających z jej krajowej transpozycji), przy ocenie zagadnienia, czy występuje szkoda wyrządzona środowisku naturalnemu w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. b) dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za szkody w środowisku, należy bezpośrednio stosować art. 4 ust. 7 dyrektywy 2000/60/WE i badać spełnienie wymogów wynikających z tego przepisu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, s. 56, w wersji zmienionej dyrektywą 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającą dyrektywę 2004/35/WE – Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, Dz.U. L 102, s. 15, jak również dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniającą dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Dz.U. L 140, s. 114.